

PUNT
DIARI

Editora: Edicions Periòdiques de les Comarques, S.A.
c/. Figuerola, 28 - baixos. (17.001). Girona. Tel. 21 35 08 (5 línies)
Apartat de correus número 261
Servei de Telefax: Girona: 21 86 30 - Figueres: 50 62 04

Gerent
Jordi Bosch i Roura

Director editorial
Dalmau Codina i Boada

Director
Enric Matarrodona i Puigdemont

Redactor en cap
Josep Collelidemont

Seccions

Girona: Emili Gispert, Comarques: Carles Puigdemont,
Catalunya, Espanya i Món: Antoni Dalmau,
Esports: Joan Carles Codolà, Cultura i espectacles:
Joan Carles Guerrero, Punt divers: Jofre Ferrer,
Política i Economia: Xavier Sa'a, Ciència: Josep Martinoy,
Documentació: Pere Madrenys, Arxiu: Dani Vivern,
Correcció: Fermí Sidera, Maquetació: Angel Madrià,
Edició: Jordi Martínez, Especials: Antoni Corominas.

Delegacions:

Calella-Ait Maresme: c/. Sant Antoni, 83, 1r. 2ª - Tel. 93-769 19 99.

Olot: c/. Marià Vayreda, 2, 3r. 5ª - Tel. 26 76 22.

Figueres: c/. Sant Pau, 43, 3r. - Tel. 50 68 59.

Blanes: Travessia Raval, 11. Tel. 33 65 79.

Barcelona: Beethoven, 15. Tel. 93-201 44 44.

Publicitat: Joan Boix. Administració: Jaume Carbó.

Tallers: Jordi Pérez i Negre.

D.L.: GI-535-78

PUNT DIARI és una publicació catalana, comercial, democràtica i independent, l'opinió de la qual s'expressa únicament a través dels comentaris editorials. Els articles firmats exposen l'opinió de llurs autors, que PUNT DIARI no té per què fer seva necessàriament.

Transparència

Al grup municipal socialista que governa l'ajuntament de Sant Feliu de Guíxols no li ha agradat gaire que es fessin públics alguns problemes que han sorgit en revisar els comptes municipals de l'any 1986. Tal com informava aquest diari dijous passat, la Comissió d'Economia i Finances de l'ajuntament guixolenc havia recomanat l'obertura d'una investigació sobre algunes irregularitats que, en principi, es detectaven als comptes del municipi. Ara bé, el ple extraordinari que es convocà arran d'aquest fet i que es desenvolupà dijous al vespre va tenir un episodi sorprenent quan el grup socialista va fer constar la seva enèrgica protesta perquè allò que es tracta a la comissió d'economia i finances hagués arribat, per via del senyor Josep López de Lerma, a la premsa. El senyor López de Lerma contestà, lògicament, que en les seves declaracions l'assistia el dret constitucional de la llibertat d'expressió i que estava en situació d'explicar allò que, segons el seu criteri, li semblés oportú.

Fets com aquest de Sant Feliu denoten que en aquest país perduren encara actituds que caldria que ja fossin completament obsoletes. Hem parlat moltes vegades de la necessitat de transparència en la gestió pública, per diverses raons, però sobretot per dues. Primer perquè en una gestió democràtica la diafanitat ha de ser una divisa. En democràcia els polítics són, en puritat, els gestors dels interessos populars, elegits per sufragi universal, i aquesta alta comesa comporta com a exigències principals la informació i la transparència, de manera irrenunciable.

D'altra banda, no hi ha millor crèdit per a una gestió política que la informació al ciutadà, les portes obertes, el ja clàssic llum i taquígraf. Si les coses no es fan així es dona peu de manera justificada a la suspicàcia i a les enraonies. El grup municipal socialista de Sant Feliu ha vist uns estranys fantasmes allà on només hi havia informació i ha entrat en una dinàmica que evoca pràctiques antigues i força gastades.

XUCLAMEL

Als setanta habitants de Joanet, població que depèn directament de l'Ajuntament d'Arbúcies, que volen escollir «alcalde» encara que, per llei, no els pertoca. Els ciutadans de Joanet demostren un verdader esperit democràtic en haver organitzat unes eleccions «com cal» per buscar-se un representant.

MARXÍVOL

Als responsables del càmping Bellaterra de Blanes, que resultà destruït dilluns passat. La zona d'acampada estava instal·lada en terres classificades com a agrícoles i per tant era, des de la seva mateixa base, il·legal. Comença a ser hora de trobar instruments eficaços per aturar el desori que, en qüestió urbanística, encara és tan present a la Costa Brava.

FE I COMPROMÍS

Joan Busquets

Abans d'ajudar, informar-se

Davant els casos de pobresa, davant els problemes més elementals del proïsme, sovint no sabem què fer. Després de tantes teories i escrits sobre la solidaritat amb les necessitats, el temor i la desinformació ens paralitzen. Tenim por de ser enganyats, desconeixem la situació real i l'abast del problema. Així resulta que la nostra bona voluntat no serveix de gaire res, i som incapaços d'ajudar d'una forma concreta i amb un mínim d'eficàcia.

Pidolaires de carrer

Ens hi trobem al carrer cada dia: la dona que demana caritat amb uns infants que no són seus; l'home de rostre malaltís i mal afaitat, que després s'ho gastarà en beguda; el transeünt que explica de porta en porta una història penosa i assajada en tots els detalls... No sé si us passa: davant els pidolaires que hi ha a les portes de les nostres esglésies o asseguts a les escales del pont, amb un cartró que ens parla d'atur i de fillada nombrosa, sempre quedo confós. Acostumo a passar de llarg, però a poc a poc i amb mala consciència. Tenim l'actitud d'ajudar però no ens en fiem, voldríem conèixer el cas a fons, però això no és possible. Ningú no el sap. Ningú no se'l creu.

Ara mateix, durant tres dies seguits, un home foraster, acorralat per la dissort, sol, malalt, i amb 200 pessetes a la butxaca, em demana un lloc per menjar i dormir. Al Centre d'Acolliment l'hi tindran tres dies. No sé si és boig, o és un viu que m'enreda. No sé si tots plegats no ens hem tornat insensibles o ineptes per ajudar el proïsme que les circumstàncies de la vida han deixat abandonat a la cuneta. El comportament del bon samarità de la paràbola és bonic, però no em sembla gens fàcil de concretar en la vida d'ara, en els camins d'avui...

El cas és que hi ha gent que dorm al carrer, hi ha pobres que recullen menjar a les bosses de deixalles, homes que surten de la presó i no saben on anar, vells abandonats als hospitals durant la temporada d'estiu, nens maltractats i indefensos. Realment, hi ha un «Quart món» a casa nostra.

És cert que els organismes públics actuen molt millor en el camp de l'assistència social i que a les parròquies hi ha uns equips que estudien i gestionen el servei de la caritat. Així i tot, la nostra societat confortable genera noves formes de pobresa i marginació, absolutament atípiques i impen-sades, a les quals no sabem arribar.

No és lícit amagar el cap sota l'ala. Què podem fer? Què hem de fer cada vegada?

Problemes i recursos

M'adono que per ajudar el proïsme, per «fer caritat», avui cal estar ben informats; saber de què va, a qui correspon donar aquesta ajuda, i si es fa. Així veurem com podem col·laborar-hi. Hem de ser capaços entre tots de solucionar amb rapidesa els problemes bàsics, com són donar menjar o sostre a qui no en té.

Per això m'han estat útils els fulls i dossiers

«No hem pas de deixar d'atendre el pobre del carrer».

que difon Càritas Diocesana. Tothom sap que aquesta institució actua enfront de la pobresa; no es coneix tant que també informa sobre els problemes, ajuda a enfocar-los bé i ofereix a la gent possibilitats de col·laborar-hi. Això Càritas ho ha fet sempre. A nivell estatal, hi ha una excel·lent revista («Càritas»), que informa molt bé, amb criteris més de solidaritat que de beneficència. La catalano-balear de Càritas ha publicat un estudi sobre les famílies més pobres, amb el títol: «Viuen de l'aire del cel?» (ingressos, vivendes, malalties, comportaments).

Són d'un interès ben concret el full que Càritas Diocesana ha publicat sobre els transeünts, el dossier sobre els drogaaddictes, i, ara, l'últim, sobre els vells (agost, 1987). Porta per títol «Els vells, una realitat nova». Primer presenta la problemàtica i la situació, però prescindint d'estadístiques. Després explica les respostes al problema i concreta les prestacions d'organismes públics, privats i d'institucions eclesials. Se'ns dona una informació tant sobre les residències-asils públics i privats, poso per exemple, com sobre la cartilla d'assistència sanitària, els descomptes de RENFE o Telefònica, les ajudes per a obres a l'habitatge, etc. Tot va acompanyat de les adreces concretes i d'una bibliografia a l'abast. Poden obtenir-se els dossiers a la mateixa Càritas i a les parròquies. Darrera la lletra impresa, el més important és la gent que ajuda els vells.

No hem pas de deixar d'atendre el pobre del carrer. Però si volem ajudar eficaçment el proïsme, hem d'estar assabentats de què passa i de què disposem. També la caritat ha de ser conscient i organitzada. Informats de les necessitats, després podrem col·laborar amb la institució o grup que més ens agradi: Mans Unides, Missions, Càrites, Unicef, Alcohòlics anònims, Mifas, Intermón, Aprogat, Sergi, etc. Potser en algun d'aquests grups hi ha un lloc per a nosaltres.

DIA PER ALTRE

Joan Carreres i Péra

Peces Barba i el Conseller Guitart

No sé pas a quina escola d'historiografia pertany el senyor Peces Barba; a judicar per les seves sorprenents afirmacions, m'imagino que deu ser una escola encara més a la dreta que la del senyor Pío Cabanillas, de galdós record.

És realment increïble que el senyor Peces Barba no sàpiga que fins a l'any 1714 a Catalunya hi havia duanes, fabricació de moneda pròpia, exempció total del servei militar obligatori, oficialitat única de la llengua catalana, un govern totalment sobirà, amb pròpia constitució, un règim polític comarcal jurídic i municipal singular —vegueries i parròquies— i que, de fet, l'únic nexa d'unió amb l'Imperi hispànic era en la persona del rei.

Dic que és increïble i ho atribueixo a l'en-

dèmica ignorància dels espanyols que, en paraules d'un excel·lent poeta «desprecian cuanto ignoran»; perquè si el senyor Peces Barba no ignorés el fet i continués mantenint la seva tesi, segons la qual «en España no han existido nunca estados soberanos», el fet seria encara més greu perquè hauríem entrat en el camp de la mala fe i la tradiconal mentalitat imperialista més afí al caciquisme i el pronunciamiento casernari que no als postulats polítics d'un govern socialista parlamentari basat en els Drets Humans.

Mala peça té al teler, el sofert PSC, que veu com el tradicional i històric sistema federal de l'antiga Confederació Catalano-Aragonesa és rebutjat pel qui fou un dia President del Congrés de Diputats de Ma-

drid.

Davant d'una tal bertranada, d'una tan solemne «relliscada» en l'àmbit històric (només comparable a una altra que en certa ocasió ens va oferir graciosament l'actual Duc de Suárez en l'àmbit lingüístic), els catalans ja no sabem què fer, què dir, ni si riure o plorar. Val més que ens ho agafem bé i entomem la píndola amb la mateixa filosofia amb què hem entomat la bufetada —inesperada per venir de qui ve— en la pròpia cara del conseller Guitart, que ja no prové de la ignorància, ni la mala fe, sinó d'un altre camp, molt més vast i inexplorat, perillósíssim, perquè es negocia l'innegociable —el dret lingüístic— pel cantó més inesperat: Des de l'interior del propi nacionalisme.